

Amanda Kvik

**SAČEKAJ
DO PONOĆI**

Prevela Ana Poznanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PROLOG

U poznoj vladavini kraljice Viktorije...

IZUZETNA DEMONSTRACIJA PSIHIČKIH MOĆI

autor: Gilbert Otford

korespondent: *Flajing intelidženser*

Gospođa Fordajs, čuveni pisac, nedavno je održala uzbuđljivu demonstraciju psihičkih moći pred malom, odabranom publikom sastavljenom isključivo od dama.

Oni koji su bili prisutni opisali su uzbuđljivu scenu. Prostorija je bila zamračena na dramatičan način. Gospođa Fordajs sedela je sama za stolom koji je osvetljavala samo jedna lampa. Odatle je odgovarala na pitanja i iznosila veoma lične informacije o mnogim prisutnim osobama.

Opšte mišljenje nakon demonstracije bilo je to da se sposobnost gospođe Fordajs da tačno odgovori na pitanja može objasniti jedino natprirodnim psihičkim moćima. Snažan utisak ostavila je začuđujuća preciznost informacija o prisutnima koje ona nikada pre nije sreala.

Nakon demonstracije, gospođu Fordajs su obasuli pozivima da održi seanse. Takođe joj je bilo predloženo da se prijavi kod gospodina Rida, predsednika *Društva za proučavanje psihičkih moći*, za testiranje u *Vinterset hausu*, koja je centar Društva. Ona je takve pozive odbila stavljajući svima do znanja da više neće demonstrirati svoje moći i sposobnosti.

Uvreženo je mišljenje među onima koji se bave istraživanjem takvih fenomena da upotreba psihičkih moći iscrpljuje nerve, koji su, po prirodnom zakonu, mnogo slabiji kod žena nego kod muškaraca.

Gospodin Rid je ovom korespondentu izjavio da je briga za zdravlje nerava samo jedan od razloga zbog kojih žena sa ovako neverovatnim moćima može odbiti demonstriranje istih. On je dalje objasnio da će, zbog urođene nežnosti osećanja i želje za skromnošću, osobinama koje predstavljaju obeležja prave dame, svaka žena koja poseduje psihičke moći i osećaj za pristojnost, nerado pokazivati svoje moći javno.

1.

Lice mrtve žene, spiritualnog medijuma, avetinjski se naziralo ispod vela natopljenog krvlju.

Bila je veoma lepa žena, za života. Teška tkanina njene dugačke suknje tamnoplave boje bila je zgužvana oko lepo oblikovanih nogu u belim čarapama. Čelični žarač kojim je udarena u potiljak ležao je blizu njenog leša.

Adam Hardesti je prešao malu tamnu sobu, nateravši se da razbije nevidljivu prepreku koju su stvarali neobičan miris i hladnoća smrti. Čučnuo je pored leša osvetljajući ga svećom.

Kroz tanki veo video je svetlucave kamenčiće ogrlice na vratu Elizabet Delmont i par minđuša na ušima koje su odgovarale ogrlici. Na podu pored blelih, beživotnih prstiju ležao je džepni sat. Na njemu je bilo razbijeno staklo, a kazaljke zaustavljene na dvanaest sati.

Izvadivši svoj sat iz džepa pantalona, proverio je koliko je sati. Dva i deset. Ako je sat koji se sad nalazi na tepihu bio razbijen u toku neke žestoke borbe koja se izgleda odigrala u sobi, Delmontova je ubijena pre nešto više od dva sata.

Broš koji je nošen kao fluor, ukrašen crnim emajlom, stavljen je na zategnuti, čvrsti korset plave haljine. Činilo se kao da je broš namerno stavljen na Elizabetine grudi poput neke sablasne parodije na žalost za pokojnicom.

Uzeo je broš i okrenuo ga da pogleda njegovu poleđinu. Sveća je obasjala malu fotografiju; bio je to portret žene svetle kose koja je nosila svadbeni veo i belu haljinu. Žena je izgledala kao da nema više od osamnaest ili devetnaest godina. Bilo je nečeg u njenom tužnom, razočaranom izrazu lica što mu je govorilo da se ne raduje bračnom životu. Ispod slike, pramen kovrdžave plave kose bio je zakačen za mali komad kristala.

Dugo je posmatrao ženu na fotografiji, pamteći svaki vidljivi detalj na maloj slici. Kada je završio, pažljivo je vratio broš na Elizabetin korset. Policiji bi to mogao biti koristan trag.

Ustajući, polako se okrenuo na peti kako bi pregledao sobu u kojoj je Elizabet Delmont ubijena. Soba je izgledala kao da je kroz nju protutnjala oluja, ostavljajući za sobom jeziv kaos. Veliki sto na sredini sobe bio je prevrnut, otkrivajući stari mehanizam koji se nalazio ispod. Elizabeta je sigurno koristila taj skriveni mehanizam da bi izgledalo kao da teški drveni komad nameštaja lebdi u vazduhu. Lakoverni posetioci seansi tumačili su to kao znak da su duhovi prisutni.

Sa strane stola nalazile su se dve ugrađene fioke, odmah ispod vrha. Obe su bile otvorene. Prišao je bliže i zatvorio ih, da bi onda, kao što je i sumnjao, otkrio da su potpuno nevidljive golim okom kada su zatvorene.

Vrhovima prstiju prešao je preko ivica četvrtastog stola, tražeći i druge lukavo prikrivene fioke, i nije našao nijednu.

Nekoliko stolica je bilo razbacano okolo, kao i raznovrsni, neobični predmeti koji su ležali po tepihu, poput flaute, trube i zvončića.

Držać za teleskop, tabla i nekoliko katanaca stajali su na gomili blizu otvorenog ormara. Podigao je jedan katanac i pregledao ga pod svetlošću sveće. Za samo par sekundi našao je skrivenu oprugu pomoću koje je naprava mogla biti otključana.

Pored jedne od stolica ležala je sablasna bela ruka koja je izgledala uredno amputirana u predelu lakta. Graciozna šaka je još uvek bila pričvršćena, i on je do dirnu vrhom cipele.

Zaključio je da je ruka napravljena od voska i da je mnogo pažnje posvećeno detaljima, sve do belih noktiju i linija na dlanu.

Bio je skeptik koji nije imao strpljenja za trenutnu pomamu za istraživanjima psihičkih moći. Ipak, bio je svestan da će, onda kada vest o smrti medijuma dospe u

novine, biti dosta ljudi koji će biti uvereni u to da su Elizabetu odneli zli duhovi koje je prizivala sa onoga sveta.

Kada su u pitanju skandali, imao je jedno strogo pravilo: nemoj da budeš umešan u skandal. Poslednje što je želeo bilo je to da se od Elizabetine smrti napravi senzacija u novinama, ali postojala je mala verovatnoća da se to sada izbegne. Jedino što je mogao da učini u ovom trenutku to je da se potruži da njegovo ime ne dospe u novine.

Veoma detaljno je pretražio ostatak sobe za seanse vođen pretpostavkom da je to najverovatnije mesto gde bi Elizabet Delmont, medijum, sakrila svoje tajne. Otkrio je još tri skrivena odeljka, jedan u zidu i dva u podu, ali od dnevnika nije bilo ni traga.

Kada je završio, popeo se u njenu spavaću sobu i metodično pregledao svaku fioku i ormar.

Sve to je bilo uzaludno. Jedini zanimljivi predmet koji je pronašao bio je mali katalog pod nazivom *Tajne medijuma*. Artikli koji su bili prikazani u katalogu jesu veštački delovi tela pomoću kojih su se pravile simulacije pojavljivanja duhova, lažna ogledala i čudne naprave sačinjene od žica i kablova pomoću kojih se mogao praviti privid lebdenja objekata. Firma je potencijalnim klijentima nudila garancije da će se sve transakcije obaviti u strogoj tajnosti i uz potpunu diskreciju.

Sišao je u zamračeni hol, nameravajući da izađe iz kuće kroz kuhinju. Uradio je sve što je bilo u njegovoj moći. Bilo je nemoguće pretražiti svaki milimetar kuće, ali nadao se da će pronaći još neku tajnu pregradu ili fioku.

Ušao je u sobu za primanje preko tepiha sa crvenocrnim šarama i na brzinu otvorio razne fioke. Ni u jednoj od njih nije se nalazio dnevnik, ali u jednoj skrivenoj pregradi stajala je lista sa imenima i adresama. Na vrhu strane se nalazio jučerašnji datum i reči *devet sati*.

Proučavao je listu nekoliko sekundi, a potom je shvatio da najverovatnije gleda spisak ljudi koji su bili na poslednjoj seansi Elizabet Delmont.

Jedno od imena je bilo podvučeno nekoliko puta. Bilo je nečeg nejasno poznatog u tom imenu, ali nije

mogao sa sigurnošću da odredi šta je to bilo. To je samo po sebi bilo uznemirujuće, jer je on imao izuzetno pamćenje. Takav talenat bio je neophodan nekada davno kada je zarađivao za život od prodaje tračeva i tajni.

Sada se kretao u mnogo višem društvu, ali neke stvari su ostale iste. Nikada nije zaboravljao ni ime ni lice ni trač. Informacije su mu davale moć u sjajnim, opasnim džunglama visokog društva, baš kao što su mu pomogle da opstane na nemilosrdnim ulicama Londona kada je bio mlad.

Svu pažnju usmerio je na podvučeno ime, pokušavajući da prizove u sećanje sliku ili utisak, ili čak neki trivijalni deo trača. Tračak sećanja se pojavio na površini svesti. Bio je skoro siguran u to da su Džulija ili Vilson pomenuli to ime u prolazu u vezi sa nekim člankom u novinama. Ne u *Tajmsu*, u to je bio siguran. Čitao je *Tajms* svakog dana.

Ime se sigurno pojavilo u nekim manje uglednim novinama, onima koje se bave senzacionalizmom – koje govore o teškim zločinima i nemoralnim seksualnim skandalima – sve sa ciljem postizanja velikog tiraža.

U to vreme nije obratio pažnju na ime, jer ta osoba nije naseljavala relativno mali svet bogatih i privilegovanih koji je sada bio njegovo lovište.

Od nekog neprirodnog elektriciteta naježile su mu se dlake na vratu.

Gospođa Fordajs, Korli lejn broj 22.

Ovoga puta neće zaboraviti to ime.

2.

Misteriozni gospodin je nosio nevidljivi kaput intrige i senke. Kerolajn Fordajs je mislila da je u njegovoj figuri koja je stajala na do vratku njene male sobe bilo nečeg veoma opasnog i uzbudljivog. Kroz nju prostrujaše iščekivanje, radoznalost i oprez.

Bilo je tek devet ujutru, i Adam Grouv je za nju bio potpuni stranac. *Jedna dama koja zna pravila društvenog ponašanja nikada ga ne bi pustila u kuću, sigurno ne u to doba dana*, pomisli ona. Ali strogo pridržavanje pravila društva činilo je život prilično neuzbudljivim. Ona je to dobro znala; sa mukom se pridržavala pravila poslednje tri godine, i ovde, u Korli lejnu broj 22, stvari su bile nepodnošljivo dosadne i uvek iste.

„Molim vas, sedite, gospodine Grouv.“ Kerolajn je ustala od radnog stola i stala ispred prozora koji je gledao na baštu, dok je topla svetlost sunčanog jutra koja joj je bila za leđima osvetljavala misterioznog posetioca. „Služavka mi je rekla da ste došli kako biste razgovarali sa mnom o nečemu za šta smatrate da je od izuzetnog značaja za nas oboje.“

Fraza *od izuzetnog značaja* bila je upravo ono što je pobudilo njeno interesovanje i nagnalo je da kaže gospođi Plamer da uvede gospodina Grouva u radnu sobu. *Tako uzbudljive reči koje imaju primamljivo sluteći prizvuk*, ona radosno pomisli. Fraza *od izuzetnog značaja* odzvanjala joj je u ušima, obećavajući neki zastrašujući događaj.

Niko nikada nije došao u Korli lejn broj 22 sa vestima koje su *od izuzetnog značaja*. Najuzbudljivija priča koja je dospela do nje bila je priča ćerke prodavca ribe, koja je potajno savetovala gospođu Plamer da dobro pomiriše lososa pre nego što ga kupi, pošto je dugo stajao. Devojka

je objasnila da njen otac posipa po ribi neki prašak od kojeg se ne oseća miris ubuđalosti. Ona je u poverenju rekla da ne želi da bude odgovorna za trovanje čitave porodice. „Kao da bi mene uspeali da prevare takvim lukavim trikovima“, s prezirom je izjavila gospođa Plamer.

Takve su bile vesti od izuzetnog značaja u ovoj kući.

Veoma je moguće da će jutrošnji iznenadni posetilac uskoro reći kako je došao na pogrešnu adresu, i odneće svoje vesti od izuzetnog značaja negde drugde, pomisli Kerolajn. Ali, u međuvremenu, ona je nameravala da u potpunosti iskoristi ovu mogućnost i pobegne od svoje svakodnevne rutine.

„Hvala vam što ste me tako brzo primili, gospođu Fordajs“, rekao je Adam Grouv sa vrata.

O, bože, pomisli ona. Njegov glas bio je tako uzbudljiv, dubok i pun hladnog, muževnog samopouzdanja. Još jedan talas budnosti prođe njenim telom. Osetila je da je Grouv čovek izuzetno jake volje – onaj tip muškarca naviknut da postiže zacrtane ciljeve, ponekad i po svaku cenu.

Inspiracija joj dođe silinom letnje munje. Adam Grouv je upravo čovek za kojim je tragala čitavo jutro. Bio je savršen.

Bacila je pogled na papir i olovku na radnom stolu i upitala se da li bi smela da hvata beleške u toku razgovora. Nije želela da uplaši Grouva i da ga otera. On će uvideti svoju grešku i otići će na tačnu adresu. U međuvremenu, ovo je bila jedinstvena prilika i ona je nameravala da je iskoristi. Možda on i neće primetiti ako ona tu i tamo naškraba par opservacija u toku razgovora.

„Naravno, ja sam osetila obavezu da čujem vaše vesti od izuzetnog značaja, gospodine“, rekla je trudeći se da ležerno sedne na stolicu za radnim stolom.

„Ne bih dolazio u ovo doba da ne smatram da je predmet moje posete izuzetno hitan“, uveravao ju je.

Sela je, uzela olovku u ruke i gostoprimitljivo se nasmejala. „Molim vas, sedite, gospodine.“

„Hvala.“

Gledala ga je kako hoda preko male sobe i zauzima mesto koje mu je ona pokazala. Kada je došao na svetlost, mogla je bolje da vidi njegove pantalone i kaput skupog kroja. Prsti su joj čvrsto držali olovku.

Budi pažljiva, pomisli ona. Ovaj čovek bio je iz drugog sveta, ali ne onog nevidenog sveta koji je izvor interesovanja za istraživače psihičkih moći, već jedne mnogo opasnije sfere društva. To je bio svet u kojem su bogati i moćni postavljali pravila i gazili ljude nižeg položaja. Pre tri godine imala je strašno iskustvo sa čovekom koji se kretao u privilegovanim krugovima. To joj je bila lekcija koju neće zaboraviti, bez obzira na to kako je gospodin Alan Grouv misteriozan i intrigantan.

Ona ga je proučavala, trudeći se da to ne bude očigledno. Grouv je bio vitak i dobro građen. Njegovi pokreti bili su ekonomični, a ipak su imali neku gracioznost. Čovek bi mogao da zaključi da bi on brzo odregovao na neku opasnost, ali i da bi držao snagu i volju pod kontrolom. Ispunio je sobu energijom i muževnom vitalnošću koju je bilo nemoguće ignorisati.

Nije bilo ni trunke sumnje: on je bio savršen model za lik Edmunda Drejka.

Brzo je napisala *ispunjava sobu mužev. vitalnošću* na način za koji se nadala da izgleda ležeran, kao da je pravila spisak za kupovinu.

Odlučila je da načini par beležaka i o njegovom načinu odevanja. Bio je obučen elegantno, ali ne prema trenutnoj modi, koja se sastojala od upadljivih tufnastih košulja i kariranih pantalona.

Grouv je od glave do pete bio obučen u tamnosivu boju, osim košulje koja je bila potpuno bela. Okovratnik je bio namešten na nov „otvoreni“ način, što je izgledalo daleko udobnije od uobičajenog stila. Kravata je bila vezana na uredan način od četiri poteza.

Nije ni čudo što joj je bilo tako teško pri zamišljanju izbora garderobe Edmunda Drejka. Pokušavala je da ga odene u prugaste pantalone i košulju sa jarkim šarama koje je primetila na velikom broju moderne gospode. Takva

drečava odeća bila je potpuno pogrešna za Edmunda. On je morao da odaje opasnost i auru odlučnosti. Tufne, pruge i karirani materijali uopšte mu nisu pristajali.

Napisala je *tamnosivi sako i pantalone*, bez gledanja u to što piše.

Grouv je sedeo u stolici sa naslonom ispred kamina. „Vidim da sam vas prekinuo u jutarnjoj korespondenciji. Još jednom se izvinjavam.“

„Ne brinite, gospodine.“ Svojim osmehom ga je potpuno uverila u to. „Samo beležim par stvari kako bih kasnije imala podsetnik na neke detalje.“

„Shvatam.“

I Grouvova kosa je bila savršena za Edmunda Drejka. Bila je skoro crna sa nekoliko pramenova sede sa strane. Bila je kratko podšišana i začesljana do glave. Nije podlegao trenutnoj modi puštanja brkova i kratke brade, ali videla je nagoveštaje tamne senke na čvrstim delovima i uglovima njegovog lica. Shvatila je da se toga jutra nije obrijao. Veoma čudno.

Odeća i frizura Edmunda Drejka nisu bile jedine stvari koje je trebalo promeniti kako bi lik izgledao zlokobnije. Uvidela je odmah da je pogrešila kad je odlučila da ga prikaže kao zgodnog muškarca. Sada joj je bilo jasno da su njegove crte morale biti potpuno asketske, kao na licu Adama Grouva. Zaista, Drejk mora da postane muškarac koga su oblikovale vatre teške i mračne prošlosti.

Zapisala je reči *grube crte lica*.

Sa mesta na kojem je sedeo, Adam Grouv nije mogao da vidi šta to ona piše na rokoko stolu, ali osetila je da je on posmatra. Zastala je i pogledala ga sa osmehom.

U istom trenutku se uplašila kada je u njegovim tamnozelenim očima ugledala nestrpljenje i hladnu, sračunatu inteligenciju.

Veoma pažljivo i još jednom bez gledanja u papir, napisala je reči *oči kao smaragdi. Svetle u mraku*.

„Još beležaka, gospođo Fordajs?“, rekao je to blago iskrivivši usta, što je bio gest u kojem nije bilo ni traga ljubaznosti.

„Da. Izvinjavam se.“ Brzo je spustila olovku.

Sada kada je sedeo na jačem svetlu, mogla je da vidi bore od umora oko njegovih usana i u uglovima očiju. Još uvek je bilo jutro. Šta je moglo prouzrokovati ove diskretne znakove fizičke iscrpljenosti?

„Da li biste popili šolju čaja sa mnom?“ upita ga nežno.

Njega je ovo pitanje malo iznenadilo. „Ne, hvala vam. Ne nameravam da se zadržavam dugo.“

„Shvatam. Možda bi trebalo da mi kažete zašto ste tačno došli, gospodine.“

„U redu.“ Zastao je, želeći da se uveri u to da je ona potpuno usredsređena na ono što će joj reći. „Verujem da znate ženu po imenu Elizabet Delmont?“

Na trenutak joj se ime učini nepoznatim, ali ubrzo se setila.

„Medijum iz Ulice Hemzi?“ upitala je.

„Da.“

Naslonila se u stolici. Od svih tema koje je mogao da pomene, ovo je bilo poslednje što je očekivala. Iako se činilo da je cela zemlja bila fascinirana seansama, medijumima i proučavanjem psihičkih moći, ona jednostavno nije mogla da zamisli da jedan gospodin sa temperamentom Adama Grouva može biti ozbiljno zainteresovan za takve stvari.

„Da, upoznala sam je“, rekla je polako. „U stvari, sinoć sam bila sa svojim tetkama na seansi kod gospođe Delmont.“ Oklevala je. „Zašto pitate?“

„Elizabet Delmont je mrtva.“

Zapanjena ovom vešću, ona ga je samo nemo posmatrala nekoliko sekundi. „Molim?“

„Ubijena je nakon sinoćne seanse“, dodao je, čini mi se, previše smireno.

„Ubijena“, ona sa mukom proguta. „Da li ste sasvim sigurni u to?“

„Ja sam lično pronašao njeno telo, nešto posle dva ujutru.“

„Vi ste našli telo?“ Bio joj je potreban trenutak da bi se oporavila od tog šokantnog saznanja. „Ne razumem.“

„Neko joj je razbio glavu žaračem.“

Stomak je počeo da joj se steže. Sada joj se činilo da primanje ovog misterioznog gospodina nije bila mudra odluka. Bacila je pogled na konopac za zvono koji je visio pored stola. Možda bi trebalo da pozove gospođu Plamer.

Ali čak iako je krenula da potajno pozove služavku, otkrila je da podleže svom najvećem poroku – radoznalosti.

„Mogu li da znam zašto ste išli kod gospođe Delmont tako kasno?“ pitala je.

Čim je to rekla, shvatila je da je načinila veliku grešku. Obrazi joj se zacrveneše. Postojao je samo jedan razlog zbog kojeg je ovaj bogat, očigledno zdrav i snažan muškarac mogao da svraća kod Elizabet Delmont u dva ujutru.

Gospođa Delmont je bila veoma lepa žena, izuzetno privlačne figure i držanja punog senzualnosti, što je verovatno zavelo gospodina Mekdenijela, starijeg udovca koji je bio jedan od posetilaca na sinočnoj seansi. Elizabeta Delmont je nesumnjivo imala isti efekat na veliki broj gospode.

„Ne, gospođu Fordajs, Elizabet Delmont mi nije bila ljubavnica“, rekao je Adam kao da joj je pročitao misli. „U stvari, sinoć sam je video prvi put, a kada sam je video, bilo je suviše kasno za upoznavanje.“

„Shvatam.“ Borila se protiv crvenila u licu i pokušavala da se ponaša kao svetska žena, otvorenih shvatanja. Ipak je trebalo da se ponaša kao udovica, kao neko ko je prošao svet i ima iskustva. „Oprostite mi, gospodine Grouv. Ovaj naš razgovor je postao veoma čudan. Nisam znala da je gospođa Delmont preminula.“

„Ja sam rekao da je *ubijena*.“ Adam je pažljivo proučavao njenu reakciju. „Kažete da ovaj razgovor ne teče onako kako ste očekivali. Recite mi, zašto ste mislili da sam danas došao ovde?“

„Da budem sasvim iskrena, mislila sam da ste pogrešili adresu“, priznala je.

„Ako je tako, zašto niste rekli služavki da proveri da li sam na pravoj adresi?“ pitao je sa prilično depresivnom vrstom logike.

„Priznajem, bila sam radoznala u pogledu prirode vaših vesti.“ Raširila je ruke. „Znate, mi retko imamo posetioce koji dolaze zbog stvari koje su od izuzetne važnosti. U stvari, ne sećam se da je u toku tri godine, koliko mi živimo u ovoj kući, iko takav došao ovde.“

„Mi?“

„Moje dve tetke žive sa mnom. One trenutno nisu tu pošto su otišle na jutarnje vežbe. Teta Ema i teta Mili čvrsto veruju u značaj brzih dnevnih šetnji.“

Namrštio se. „Nisam video njihova imena na spisku posetilaca seanse. Kažete da ste bili na seansi sa njima?“

Nije joj se sviđalo kuda je ovo vodilo. Počinjala je da se oseća kao da je ispituje.

„Da“, sada je rekla pazeći na reči. „Moje tetke nisu želele da izlazim sama po noći. Gospođa Delmont nije imala ništa protiv toga da i one prisustvuju seansi.“

„A zašto ste vi prisustvovali seansi? Da li zaista verujete u to da Elizabet Delmont može da komunicira sa duhovima?“ Nije se trudio da prikrije svoj stav prema takvoj ideji.

Njegov sarkazam ju je naljutio. Osetila se primorano na to da brani svoje postupke.

„Podsetiću vas, gospodine“, rekla je oštro, „da veliki broj eminentnih, obrazovanih, poštovanih pojedinaca ozbiljno shvata spiritualizam i druge stvari psihičke prirode.“

„To su sve budale.“

„Osnovan je veliki broj društava i klubova koji se bave proučavanjem psihičkih fenomena i tvrdnji medijuma da komuniciraju sa duhovima. U tom polju se redovno objavljuju žurnali.“ Ona je pružila ruku preko stola i uzela primerak *Nju Dona* koji je stigao juče. „Evo, na primer ovaj. Objavljuje ga *Društvo za istraživanje psihičkih sposobnosti*, i ja vas uveravam u to da su članci dobro dokumentovani.“

„To su dokumentovane gluposti.“ Prezrivo je odmahnuo rukom. „Svakoj osobi koja se vodi logikom jasno je da su svi ti koji tvrde da imaju psihičke moći šarlatani i prevaranti.“

„Ja prihvatam da vi imate svoje mišljenje“, ona mu odgovori. „Ali oprostite mi na tome što ću istaći da vaše mišljenje govori o umu koji nije otvoren i radoznao.“

On se nasmeja sarkastično. „Koliko je otvoren vaš um, gospođo Fordajs? Da li zaista ozbiljno shvatate demonstracije psihičkih moći, glasova duhova i lebdenja stolova?“

Ona se malo uspravi na stolici. „Što se toga tiče, ja sam skoro i sama obavila neka istraživanja.“

„I otkrili ste da su medijumi stvarno oni za koje se predstavljaju? Kao, na primer, gospođa Delmont?“

„Ne“, priznala je, nerado se slažući sa njim po tom pitanju. „U stvari, ja ne verujem da je moguće komunicirati sa duhovima.“

„Drago mi je što to čujem. To je potvrdilo moj prvi utisak o vašoj inteligenciji.“

Ona ga je ljutito gledala. „Moram da vas podsetim, gospodine, da se oblast istraživanja psihičkih sposobnosti brzo širi i počinje da obuhvata veliki broj različitih fenomena, a ne samo prizivanje duhova. Iako ja ne verujem u to da medijumi mogu da komuniciraju sa duhovima i fantomima, uopšte nisam spremna da odbacim ostale vrste psihičkih moći.“

Njegove zelene oči se blago suziše pri uglovima, zbog čega mu pogled postade oštar na preteći način. „Ako ne verujete u to da medijumi mogu da kontaktiraju sa svetom duhova, zašto ste sinoć bili na seansi kod Elizabet Delmont?“

Sada je bilo sasvim jasno da je on ispituje. Još jednom je bacila pogled na konopac od zvona.

„Nema potrebe da zovete služavku u pomoć“, reče on sarkastično. „Nemojte se mene bojati. Ali ja želim da dobijem odgovore.“

Ona se namršti. „Govorite kao da ste policajac, gospodine Grouv.“

„Smirite se, gospođo Fordajs. Imate moju reč da nemam veze sa policijom.“

„Pa, zašto ste, pobogu, onda došli, gospodine? Šta želite?“

„Informacije“, on odgovori prosto. „Zašto ste bili na seansi?“

Bio je potpuno neumoljiv, pomisli ona.

„Već sam vam rekla: sprovodila sam neko svoje istraživanje psihičkih fenomena“, rekla je. „Bez obzira na to što vi mislite suprotno, opšte je mišljenje da je to priznato polje istraživanja.“

Odmahnuo je glavom u znak prezira. „To su samo trikovi i igre za zaludne domaćice. Ništa više.“

Odlučila je da je krajnje vreme da ona počne sa postavljanjem pitanja. Sklopila je ruke na stolu i zauzela, bar se tako nadala, autoritativan položaj.

„Veoma mi je žao što je gospođa Delmont ubijena“, rekla je smireno. „Ali, bojim se da ne razumem vašu zainteresovanost za okolnosti pod kojima je ubijena. Ako niste intimno poznavali gospođu Delmont, zašto ste otišli do nje u dva ujutru?“

„Reći ću samo da imam svoje razloge za to što sam posetio Elizabet Delmont tako kasno, i ti razlozi su zahtevali izuzetnu hitnost. Sad kada je mrtva, nemam drugog izbora nego da saznam ko je ubica.“

Bila je zapanjena. „Vi lično nameravate da pronađete ubicu?“

„Da.“

„Ali to je posao za policiju, gospodine.“

On je slegao ramenima. „Oni će, naravno, voditi svoju istragu, ali ja čisto sumnjam da će pronaći zlikovca.“

Ona je još jednom uzela olovku. „Ovo je veoma interesantno, gospodine Grouv. Zaista je zapanjujuće.“ Zapisala je *odlučan i neumoljiv*. „Samo da proverim da li sam dobro razumela činjenice. Vi sprovodite istragu o smrti gospođe Delmont i došli ste ovde da me pitate da li ja imam informacije u vezi sa njenim ubistvom.“

On je gledao kako brzo barata olovkom. „To sumira celu situaciju, svakako.“

Tražila si zastrašujući događaj, pomisli ona. Zar postoji neki strašniji od ovog?

„Biće mi zadovoljstvo da vam kažem sve čega se sećam, gospodine, ako mi prvo objasnite zašto ste vi zainteresovani za ovu aferu.“

On ju je proučavao kao da je neobični biološki primerak koji se iznenada pojavio i bio težak za identifikaciju. U tišini su se čuli samo otkucaji visokog sata.

Nakon dugog trenutka ćutanja, izgledalo je kao da je došao do zaključka.

„U redu“, reče on, „odgovoriću na neka od vaših pitanja. Ali zauzvrat, moram insistirati na tome da se prema onome što ću reći odnosite sa najvećom poverljivošću.“

„Da, naravno.“ Zapisala je reč *tajnovit*.

On je skočio sa stolice pre nego što je ona opazila da se i pomerio.

„Šta to... ? Gospode!“ Uplašena njegovim neočekivanim pokretom, otvorila je usta od zapanjenosti i ispuстила olovku.

On je u dva koraka prešao razdaljinu između njih, pružio ruku i istrkao joj papir na kojem je pisala.

Toliko o njegovoj prividnoj iscrpljenosti, pomisli ona. A kad samo pomisli da joj ga je čak bilo i žao...

„Gospodine.“ Pokušala je da mu otme papir iz ruke. „Molim vas, dajte mi to odmah. Šta zamišljate da postižete time?“

„Veoma me zanima vaša lista obaveza, gospođo.“ Brzo je pregledao papir, dok mu je svake sekunde izraz lica postajao sve hladniji. „*Tamni sako i pantalone? Grube crte?* Šta se, do đavola, ovde dešava?“

„Ne vidim kako moje beleške imaju veze sa vama, gospodine.“

„Upravo sam vam rekao da insistiram na strogoj poverljivosti čitave ove stvari. Ovde ima materijala za skandal, a ja imam strogo pravilo u vezi sa skandalima.“

Namrštila se. „Imate pravilo u vezi sa skandalima? Koje je to pravilo?“

„Trudim se da ih izbegavam.“

„Svi se trudimo da ih izbegavamo.“ Pošto nije uspela da mu otme papir, našla je utočište u pretvaranju da je superiorno hladnokrvna. „Verujte mi, gospodine, ni ja nemam nameru da budem upletena u skandal. Sigurno ne nameravam da diskutujem o vašoj istrazi van ove kuće.“